

ALCYONE
(J. Krishnamurti)

A MESTER LÁBAINÁL

The Theosophist Office, Adyar, Madras, 1912

Az MTT korábbi fordítását átdolgozta: Szabari János, 2017
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

BEVEZETÉS

Idősebbként abban a kiváltságban részesültem, hogy rövid bevezetést írhattak ehhez a kis könyvhöz, egy olyan fiatalabb testvérünk első munkájához, aki testben valóban fiatalabb, lélekben azonban nem. A benne szereplő tanításokat Mesterétől kapta, amikor Ő felkészítette a beavatásra, és emlékezetből írta le azokat – lassan, fáradságos munkával –, mert tavaly még nem beszélt olyan folyékonyan angolul, mint most. Legnagyobb részük a Mester saját szavainak hű mása, ami pedig nem ilyen szó szerinti ismétlés, az a Mester gondolata tanítványának szavaival megfogalmazva. Két kihagyott mondatot pótolta a Mester, két másik esetben pedig egy-egy kihagyott szót. Ettől függetlenül ez teljesen Alcyone munkája, a világnak adott első ajándéka.

Adjon segítséget másoknak is úgy, ahogyan neki segített az élőszóval adott tanítás, – ebben a reményben nyújtja át. A tanítás viszont csak akkor hozhat gyümölcsöt, ha az ember aszerint *él*, ahogyan ő is él, amióta Mestere ajkáról hallotta. Ha az olvasó úgy követi a példát és a tanítást, ahogyan az író teszi, akkor feltárulnak előtte a nagykapu szárnyai, és a lába rálép az Ösvényre.

1910. december ANNIE BESANT

AZOKNAK, AKIK KOPOGTATNAK

असतो मा सद्गमय
तमसो मा ज्योतिर्गमय
मृत्योर्मांमृतङ्गमय

A valótlanból vezess engem a Valóba!
A sötétségből vezess engem a Fénybe!
A halálból vezess engem a Halhatatlanságba!

ELŐSZÓ

Ezek nem az én szavaim, hanem a Mester szavai, aki tanított. Nélküle semmit sem tehettem, de az Ő segítségével ráléptem az Ösvényre. Te is arra vágysz, hogy rálépj ugyanerre az Ösvényre, így

azok a szavak, amiket nekem mondott, neked is segíteni fognak, ha engedelmeskedsz nekik. Nem elég azt mondani, hogy igazak és szépek, ha valaki eredményt kíván elérni, pontosan követnie kell az elmondottakat. Nézni az ételt, és azt mondani, hogy jó, még nem elégíti ki az éhezőt, el kell vennie, és meg kell ennie. Ugyanígy nem elég meghallgatni a Mester szavait, meg kell tennünk, amit mond, figyelve minden szavára, követve minden javaslatát. A meg nem fogadott javaslat, az elszalasztott szó örökre elveszik, mert Ő nem beszél kétszer.

Négy jó tulajdonság szükséges, hogy erre az Ösvényre léphessünk:
megkülönböztető-képesség,
vágytalanság,
jó magaviselet,
szeretet.

Megpróbálom ismertetni, amit a Mester ezekről nekem mondott.

I.

E tulajdonságok közül az első a *megkülönböztető-képesség*. Ezen rendszerint a valódi és a valótlan közötti különbségnek azt a felismerését értjük, ami az embert arra ösztönzi, hogy rálépjen az Ösvényre. Valóban ez, de ennél sokkal több is, és gyakorolni kell nemcsak az Ösvény elején, hanem minden további lépésnél, minden nap, mindvégig. Rálépsz az Ösvényre, mert felismerted, hogy csak rajta lehet megtalálni mindazt, amit érdemes megszerezni. Azok, akik ezt nem tudják, gazdagságért és hatalomért dolgoznak, pedig ezek legfeljebb egy életre szólnak, és ezért valótlanok. Vannak ennél nagyobb dolgok is, valódi és maradandó dolgok, és ha egyszer meglátod ezeket, többé nem váagsz amazokra.

Az egész világon csak kétféle ember van: azok, akik tudnak, és azok, akik nem tudnak, és ez a tudás az, ami számít. Az, hogy az ember milyen vallást követ, milyen fajhoz tartozik, ezek nem fontosak, a valóban fontos dolog a tudás, az Isten emberiségre vonatkozó tervének ismerete. Mert Istennek van egy terve, és ez a terv a fejlődés. Amikor az ember egyszer meglátja, és igazán megismeri ezt, nem tudja megállni, hogy ne dolgozzon érte, hogy ne azonosítsa magát vele, mert ez annyira dicsőséges, olyan szép. Mivel tehát tud, Istennel van, a jó mellett állva és a rossznak ellenállva, a fejlődésért dolgozik, nem pedig az önzésért.

Ha Isten oldalán áll, közülünk való, és a legkevésbé sem számít, hogy hindunak vagy buddhistának, kereszténynek vagy mohamedánnak vallja magát, hogy indiai vagy angol, kínai vagy magyar. Azok, akik Ő oldalán vannak, tudják, miért vannak itt, mit kell tenniük, és megpróbálják meg is tenni. A többiek még nem tudják, mit kell tenniük, ezért gyakran ostobán cselekednek. Megpróbálnak olyan cselekvési módokat kitalálni maguknak, amelyekről azt hiszik, hogy kellemesek lesznek a számukra, mivel nem értik, hogy mindannyian egyek vagyunk, és ezért csak az lehet mindig igazán kellemes bárki számára, amit az Egy akar. A valótlan követik a valódi helyett. Amíg meg nem tanulnak különbséget tenni e kettő között, addig nem sorakoznak fel Isten oldalán, és ezért ez a megkülönböztető-képesség az első lépés.

De még amikor meg is történt a választás, mindig észben kell tartanod, hogy a valódinak és a valótlanoknak sokféle változata van. Állandóan különbséget kell tenned a helyes és a helytelen, a fontos és a lényegtelen, a hasznos és a haszontalan, az igaz és a hamis, az önző és az önzetlen között.

A helyes és a helytelen között való választásnak nem szabad nehéznek lennie, mert azok, akik a Mestert szeretnék követni, már eldöntötték, hogy mindenáron a helyeset választják. Viszont a test és az ember két külön dolog, és az ember akarata nem mindig az, amit a test szeretne. Amikor tested szeretne valamit, állj meg egy pillanatra és gondold végig, vajon *te* tényleg azt szeretnéd-e. Mert *te* Isten vagy, és csak azt akarod, amit Isten akar. De mélyen le kell ásnod magadba, hogy megtaláld a belül lakozó Istent, és meghalld a szavát, amely a *te* szavad. Ne téveszd össze testeidet saját magaddal, se a fizikai testet, se az asztrálist, se a mentálist. Mindegyik Én-ednek szeretné kiadni magát,

hogy megkaphassa, amit akar. De neked ismerned kell valamennyit, és urukként kell megismerni magadat.

Amikor olyan munka van, amit el kell végezni, a fizikai test pihenni, sétálni, enni és inni akar, és az, aki nem tud, ezt mondja magának: „*Én* akarom ezeket a dolgokat elvégezni, és meg is kell tennem!” Viszont az az ember, aki tud, ezt mondja: „Ami ezt akarja, *nem* az *Énem*, és várnia kell egy ideig.” Gyakran, amikor lehetőséged van valakin segíteni, a test így érez: „Mennyi fáradságomba fog ez kerülni, tegye meg inkább valaki más.” Az ember azonban így válaszol a testének: „Nem fogsz megakadályozni abban, hogy jót tegyek.”

A test az állatod – a lovad, amelyen lovagolsz. Ezért jól kell bánnod vele, és gondját kell viselned, nem szabad a kelleténél többet dolgoztatnod, kellőképpen kell táplálnod, csakis tiszta étellel és itallal, és mindig tisztán kell tartanod, óvva még a legapróbb szennyfolttól is. Ugyanis teljesen tiszta és egészséges test nélkül nem végezheted el az előkészület fáradságos munkáját, nem bírod el a szüntelen feszültséget. De mindig mi irányítsd a testet, ne a test irányítson téged.

Az asztrális testnek is megvan a *maga* tucatnyi vágya, azt akarja, hogy legyél dühös, hogy éles szavakat használj, hogy legyél féltékeny, hogy sóvárogj pénzre, hogy irigykedj a mások tulajdonára, hogy süllyedj lehangoltságba. Mindezeket akarja, és még sokkal többet is, nem azért, mert ártani szeretne neked, hanem mert kedveli a heves rezgéseket, és szereti azokat folyton változtatni. *Te* azonban mindebből semmit sem akarsz, és ezért különbséget kell tenned *saját* kívánságaid és a tested kívánságai között.

Mentális tested azt szeretné, hogy büszkén különváltnak gondolja magát, hogy sokat tartson magáról és keveset másokról. Még amikor el is fordítod a világi dolgoktól, akkor is megpróbálja, hogy a saját javát keresse, hogy a Mester munkája és a másokon való segítség helyett inkább a saját fejlődéséről gondolkodjon. Amikor meditálsz, megkísérli, hogy arra a sokféle dologra gondolj, amit *ő* akar, ahelyett az egy helyett, amit *te* akarsz. Te nem ez az elme vagy, hanem az a tied, hogy használd, ezért itt is szükséges a megkülönböztető-képesség. Szüntelenül résen kell lenned, különben kudarcot vallasz.

A helyes és helytelen között az okkultizmus nem ismer megalkuvást. Bármilyen látszólagos ára, ami helyes, azt meg kell tenned, ami helytelen, azt nem szabad megtenned, nem számít, hogy a tudatlanok mit gondolhatnak vagy mondhatnak. Alaposan tanulmányoznod kell a természet rejtett törvényeit, és amikor megismerted azokat, az életedet azoknak megfelelően kell alakítanod, mindig az értelemre és a józan észre hagyatkozva.

Különbséget kell tenned a fontos és a lényegtelen között. Legyél szilárd, mint egy szikla, a helyessel és a helytelennel kapcsolatban, a lényegtelen dolgokban pedig mindig engedj másoknak. Mert mindig barátságosnak és kedvesnek, ésszerűnek és szolgálatkésznek kell lenned, megadva másoknak ugyanazt a teljes szabadságot, amelyre neked is szükséged van.

Próbáld meg felismerni, hogy mit érdemes megtenni, és ne feledd, hogy a dolgokat nem szabad a nagyságuk szerint megítélned. Sokkal jobb megtenni egy kis dolgot, ami közvetlenül hasznos a Mester munkájában, mint valami nagy dolgot, amit a világ tart jónak. Nemcsak a hasznosat kell megkülönböztetned a haszontalantól, hanem a hasznosabbat is a kevésbé hasznostól. Megetetni a szegényeket jó, nemes és hasznos cselekedet, de a lelket táplálni nemesebb és hasznosabb a testük táplálásánál. Bármelyik gazdag ember megetetheti a testet, de a lelket csak az táplálhatja, aki tud. Ha rendelkezzel a tudással, kötelességed másoknak segíteni, hogy ők is tudjanak.

Bármilyen bölcs is vagy már, ezen az Ösvényen sokat kell tanulnod, olyan sokat, hogy itt is meg kell különböztetned és gondosan mérlegelned kell, mit érdemes tanulnod. Minden tudás hasznos, és egyszer majd minden tudás birtokában leszel, de amíg csak egy része áll rendelkezésedre, figyelj rá, hogy ez a leghasznosabb rész legyen. Isten a bölcsesség, ahogyan a szeretet is, és minél bölcsőbb vagy, annál többet tudsz megnyilvánítani Belőle. Tanulj tehát, de tanuld először azt, ami a legtöbbet segíti abban, hogy másokon segíts. Dolgozz türelmesen a tanulmányaidon, ne azért, hogy az emberek bölcsnek tartsanak, de még azért sem, hogy a bölcsességed örömet okozzon, hanem azért, mert csak

a bölcs ember tud bölcsen segíteni. Bármennyire szeretnél is segíteni, ha tudatlan vagy, többet árt-hatsz, mint használhatsz.

Különbséget kell tenned az igazság és a hazugság között, meg kell tanulnod mindenben – gondolatban, szóban és cselekedetben – igaznak lenni.

Először is gondolatban, ez pedig nem könnyű dolog, mert a világon sok a hazug eszme, sok az ostoba babona, és senki sem fejlődhet, ha ezeknek a rabja. Ezért nem szabad ragaszkodnod egy eszméhez csak azért, mert sok más ember ragaszkodik hozzá, akkor se, ha évszázadokon át hittek benne, vagy akkor se, ha szentnek tartott könyvekben írták le azt. Saját magadnak kell végiggondolnod az adott kérdést, és magadnak kell megítélned, hogy az elfogadható-e. Ne feledd, ha ezer ember is ért egyet valamely témában, a véleményük értéktelen, ha semmit sem tudnak róla. Annak, aki az Ösvényen akar haladni, meg kell tanulnia önállóan gondolkozni, mert a babona az egyik legnagyobb rossz a világon, egyike azoknak a bilincseknek, amelyektől véglegesen meg kell szabadulnod.

Másokról igazat kell gondolnod, nem szabad olyat gondolnod róluk, amit nem tudsz. Ne feltételezd, hogy gondolatban mindig veled foglalkoznak. Ha valaki olyasmit csinál, amiről azt gondold, hogy árt vele neked, vagy olyasmit mond, amiről úgy véled, hogy rád vonatkozik, ne gondold azonnal: „Meg akart sérteni!” Nagyon valószínű, hogy egyáltalán nem is gondolt rád, mert minden léleknek megvannak a maga bajai, és gondolatai főleg azok körül forognak. Ha valaki dühösen szól hozzád, ne gondold: „Gyűlöl, bántani akar!” Lehet, hogy valaki vagy valami más feldühítette, és mivel éppen veled találkozott, a haragját rajtad tölti ki. Ostobán cselekszik, mert minden harag ostobaság, de azért nem szabad róla valótlanul gondolnod.

Amikor majd egyszer a Mester tanítványává válsz, mindig meggyőződhetsz a gondolatod igaz voltáról úgy, hogy összehasonlítod az Övével. Mert a tanítvány egy a Mesterével, és a gondolatát csak vissza kell helyeznie a Mester gondolatába, hogy azonnal lássa, vajon egyezik-e azzal. Ha nem egyezik, akkor helytelen, és azonnal megváltoztatja, mert a Mester gondolata tökéletes, mivel Ő mindent tud. Azok, akiket még nem fogadott el tanítványának, ezt nem tudják teljesen megtenni, de sokat segíthet nekik, ha gyakran megállnak végiggondolni: „Vajon mit gondolna erről a Mester? Vajon mit mondana vagy tenne ilyen körülmények között a Mester?” Mert sohasem szabad olyat tenned, mondanod vagy gondolnod, amiről nem tudod elképzelni, hogy a Mester is megtenné, mondaná vagy gondolná.

Beszédben is igaznak kell lenned, pontosnak, túlzás nélkülinek. Soha ne tulajdoníts másnak indítékokat, csak a Mestere ismeri a gondolatait, és lehet, hogy olyan okokból cselekszik, amelyek soha nem jutottak az eszedbe. Ha valakiről hallasz egy történetet, ne ismételd, lehet, hogy nem igaz, és még ha igaz is, jobb, ha semmit sem szólsz. Jól gondold meg, mielőtt megszólalsz, nehogy tévedésbe essél.

Legyél igaz a cselekedeteidben, soha ne akarj másnak látszani, mint ami vagy, mert minden színlelés akadály az igazság tiszta fénye előtt, amelynek úgy kell átsugároznia rajtad, ahogyan a napfény ragyog be a tiszta üvegen keresztül.

Különbséget kell tenned az önző és az önzetlen között. Az önzésnek ugyanis sokféle alakja van, és amikor azt hiszed, hogy egyik alakjában végleg kiöltöd, megjelenik egy másikban, ugyanolyan erősen, mint azelőtt. Fokozatosan azonban annyira el fog tölteni téged a másokon való segítség gondolata, hogy kiszorít minden önző gondolatot, és nem marad időd saját magadra gondolni.

Van még egy terület, amelyen a megkülönböztető-képességet gyakorolnod kell. Tanulj meg felismerni Istent mindenkiiben és mindenben, látszódjon bármilyen rossznak is az a felszínen. Testvéred azzal segíthetsz, amiben közös vagy vele, ez pedig az Isteni Élet. Tanuld meg, hogy a benne levőt hogyan kelts fel, hogyan hass rá, és így véd meg testvéredet a rossztól.

II.

Sokan vannak, akiknek a *vágytalanság* megvalósítása nehéz, mert úgy érzik, hogy azonosak vágyaikkal, és ha elvonnák tőlük azokat a jellegzetes vágyaikat, vonzódásaikat és ellenszenveiket, énjükből semmi sem maradna. De ezek csak azok, akik még nem látták a Mestert. Az Ő szent jelenlétének fényében minden vágy elhal, és csak az marad meg, hogy Hozzá hasonló legyél. Viszont mielőtt még abban a boldogságban részesülnél, hogy szemtől szembe állsz Vele, elérheted a vágytalanságot, ha akarod. A megkülönböztető-képesség már megmutatta, hogy mindazzal, amire a legtöbb ember vágyik, például a gazdagságra és a hatalomra, nem érdemes rendelkezni. Amikor ezt az ember igazán érzi, nem csupán mondja, számára minden azok utáni vágy megszűnik.

Eddig mindez egyszerű, csak az kell, hogy megértsd. Vannak azonban, akik lemondanak a világi célok hajszolásáról csak azért, hogy elnyerjék a mennyországot, vagy hogy elérjék a személyes megszabadulást az újraszületéstől. Ebbe a hibába nem szabad beleesned. Ha teljesen megfeledekszel az énről, akkor nem gondolhatsz arra, mikor válik szabaddá ez az én, vagy hogy milyen mennyországba fog jutni. Ne feledd, hogy *minden* önző kívánság megköt, bármilyen magasztos is a tárgya, és amíg meg nem szabadulsz tőle, nem vagy teljesen szabad, hogy a Mester munkájának szenteld magadat.

Amikor az én-nel kapcsolatos minden vágy elmúlik, még mindig megmaradhat az a vágy, hogy lásd a munkád eredményét. Ha segítesz valakin, *látni* szeretnéd, mennyit segítettél rajta, talán még azt is szeretnéd, hogy ő maga is lássa, és hálás legyen érte. De ez még mindig vágy, egyben a bizalom hiánya is. Amikor kiküldöd a segítőerődöt, annak eredményének kell lennie, akár látod azt, akár nem. Ha ismered a Törvényt, tudod, hogy ennek így kell lennie. A jót a jó kedvéért kell megtened, nem pedig a jutalom reményében. A munka kedvéért kell dolgoznod, nem pedig abban a reményben, hogy meglátod az eredményét. Át kell adnod magadat a világ szolgálatára, mert szereted azt, és mert nem tudod megállni, hogy átadd magadat.

Ne vágyj pszichikai képességekre, majd megjönnek, amikor a Mester úgy látja, hogy ideje rendelkezned velük. A túl korai kierőszakolásuk gyakran sok bajt okoz, az ilyen embert sokszor félrevezetik a csalafinta természetszemléletek, vagy beképzeltté válik, és azt hiszi, hogy nem tévedhet. Akárhogy is legyen, minden esetben a megszerzésükhöz szükséges időt és erőt másokért való munkára lehetne fordítani. Megjönnek majd a fejlődés folyamán, meg *kell* jönniük, ha pedig a Mester azt látja, hogy már korábban is hasznodra lehetnek, akkor majd megmondja, hogyan fejlesztheted ki azokat veszélytelenül. Addig azonban jobb neked nélkülük.

Óvakodnod kell bizonyos kicsinyes vágyaktól is, amelyek általánosak a mindennapi életben. Sohase vágyj feltűnni, vagy okosnak látszani, ne vágyj beszélni. Jó, ha keveset beszélsz, még jobb, ha semmit nem mondasz, hacsak nem vagy benne egészen biztos, hogy az, amit mondani szeretnél, az igaz, barátságos és segítő. Mielőtt megszólalsz, gondold át alaposan, hogy a mondandódban megvan-e ez a három jellemző, ha nincs, akkor ne mondd.

Jó, ha már most megszokod, hogy alaposan gondold végig a dolgokat, mielőtt megszólalsz, mert amikor eléred a beavatást, minden szóra figyelned kell, nehogy elmondj valamit, amit nem szabad kibeszélni. A sok általános beszéd szükségtelen és ostoba dolog, amikor pedig pletyka, akkor ártalmas. Szokjál hozzá tehát, hogy inkább hallgatsz, mint beszélsz, és a véleményeddel se hozakodj elő, hacsak közvetlenül nem kérdezik. A követelményeknek egyik megfogalmazása így hangzik: *tudni, merni, akarni, hallgatni*, és e négy közül az utolsó a legnehezebb.

Egy másik általános vágy, amelyet keményen el kell fojtanod, a mások dolgába való beavatkozás vágya. Amit egy másik ember csinál, mond vagy hisz, nem a te dolgod, és meg kell tanulnod őt teljesen magára hagyni. Korlátlan joga van a szabad gondolkodásra, szólásra és cselekvésre mindaddig, amíg valaki másnak a dolgába be nem avatkozik. Te magad is igényt tartasz arra, hogy szabadon azt tedd, amit jónak gondolsz. Ugyanezt a szabadságot tehát neki is meg kell adnod, amikor pedig él vele, nincs jogod bármit is mondani róla.

Ha úgy gondolod, hogy helytelenül cselekszik, és találsz rá lehetőséget, hogy négyszemközt és nagyon udvariasan megmondd neki, hogy miért gondolod így, lehetséges, hogy meggyőzheted, azonban sok olyan eset van, amikor még ez is helytelen beavatkozás lenne. Semmi esetre sem szabad elmenned egy harmadik személyhez, és pletykálkodnod a dolgról, mert ez rendkívül gonosz cselekedet.

Ha azt látod, hogy egy gyermekkel vagy egy állattal kegyetlenül bánnak, kötelességed közbelépni. Ha észreveszed, hogy bárki megszegi az ország törvényét, tájékoztatnod kell a hatóságokat. Ha rád bízzák egy másik személy tanítását, kötelességeddé válhat, hogy szelíden figyelmeztess a hibáira. Ilyen esetek kivételével törődj a saját dolgaiddal, és tanuld meg a hallgatás erényét.

III.

A *magaviselet* különösen szükséges hat pontját a Mester így adja meg:

1. önuralom a gondolkodásban,
2. önuralom a cselekvésben,
3. türelmesség,
4. vidámság,
5. céltudatosság,
6. bizalom.

[Tudom, hogy néhányat közülük – a szükséges tulajdonságok elnevezésit – gyakran máshogyan fordítják, én azonban minden esetben azokat a neveket használom, amelyeket magyarázat közben maga a Mester is használt.]

1. *Önuralom a gondolkodásban* – A vágytalanság szükségessége azt mutatja, hogy az asztrális testet irányítás alatt kell tartani, és ugyanez vonatkozik a mentális testre is. Jelenti a vérmérséklet felügyeletét, hogy ne érezz se haragot, se türelmetlenséget. Jelenti magának az elmének az irányítását, hogy mindig nyugodt és higgadt legyen, és jelenti az idegeknek a gondolkodáson keresztül történő ellenőrzését, hogy amennyire csak lehet, ne legyenek ingerlékenyek. Ez az utóbbi nehéz dolog, mert amikor próbálsz felkészülni az Ösvényre, a testedet önkéntelenül is érzékenyebbé teszed, és így az idegeit könnyen felizgathatja egy hang vagy egy megrázkódtatás, és minden nyomást erősebben érez, de mégis meg kell tenned minden tőled telhetőt.

A higgadt gondolkodás bátorságot is jelent, és így félelem nélkül nézhetsz szembe az Ösvény megpróbáltatásaival és nehézségeivel. Állhatatosságot is jelent, és így könnyebben elviselheted a minden ember életében jelentkező nehézségeket, és elkerülheted a jelentéktelen dolgok feletti állandó aggodást, amivel sok ember a legtöbb idejét tölti. A Mester arra tanít, hogy a legkevésbé sem számít, mi jön az ember életébe kívülről: bánat, gond, betegség, veszteség, ezeket semmibe kell vennie, és nem szabad engednie, hogy megzavarják elméjének nyugalmát. Ezek régi cselekedetek eredményei, és amikor jelentkeznek, örömmel kell azokat elviselned arra gondolva, hogy minden rossz dolog múlandó, és hogy kötelességed mindig vidámnak és nyugodtnak maradni. Előző életeidhez tartoznak, nem pedig a mostanihoz, nem változtathatod meg azokat, tehát hiábavaló nyugtalankodnod miattuk. Gondolj inkább arra, amit most teszel, az a következő életed eseményeit készíti elő, mert azt meg tudod változtatni.

Soha ne engedd meg, hogy szomorú vagy lehangolt legyél. A lehangoltság rossz dolog, mert másokat is megfertőz, és nehezebbé teszi az életüket, ehhez pedig nincs jogod. Ezért bármikor is jelentkezzen, azonnal rázd le magadról.

Még egy másik területen is irányításod alatt kell tartanod a gondolataidat: ne hagyj, hogy csapongjanak. Bármit is csinálj, összpontosítsd a gondolataidat arra, hogy tökéletesen végezhess el. Ne engedd, hogy elméd tétlen legyen, hanem tarts mindig jó gondolatokat a háttérben, amik készek előre lépni abban a pillanatban, amikor elméd szabadabbá válik.

Használd a gondolaterődöt minden nap jó célokra, legyél olyan erő, amely a fejlődés irányába működik. Gondolj minden nap valakire, akiről tudod, hogy bánatos, szenved vagy segítségre szorul, és áraszd el szerető gondolatokkal.

Tartsd vissza elmédet a büszkeségtől, mert a büszkeség csupán tudatlanságból ered. Az az ember, aki nem tud, nagyra képzelemagát, azt hiszi, hogy ilyen vagy olyan nagy dolgot vitt véghez. A bölcs viszont tudja, hogy csak Isten nagy, és hogy Ő egyedül tesz minden jó dolgot.

2. *Önuralom a cselekvésben* – Ha úgy gondolkodsz, ahogyan kell, a cselekvéssel sem lesz sok bajod. De ne feledd, ahhoz, hogy hasznára lehess az emberiségnek, a gondolataidnak cselekvésben kell megnyilvánulniuk. Nem szabad lustának lenni, hanem folyamatosan tevékenykedni kell a jó munkában. Ennek azonban a *saját* kötelességednek kell lennie, nem egy másik emberének, hacsak nem az ő engedélyével teszed, és azért, hogy segíts neki. Hagyd, hogy mindenki a saját munkáját a maga módján végezze el. Legyél mindig készen a segítség felajánlására ahol szükséges, de *soha* ne avatkozz bele más dolgába. Sok ember számára ugyanis a legnehezebb dolog a világon azt megtanulni, hogy a saját dolgával törődjön, pedig pontosan ezt kell tenned.

Csak azért, mert megpróbálsz magasabb rendű munkát felvállalni, még nem szabad megfélemedned a mindennapi kötelességedről, mert amíg ezeket el nem végzed, nem vagy szabad más szolgálatra. Nem szabad újabb világi kötelességeket felvállalnod, de azokat, amelyeket már magadra vállaltál, tökéletesen el kell végezned – minden világos és ésszerű kötelességet, amelyet te magad ítélsz annak, tehát nem a képzelt kötelességeket, amelyeket mások megpróbálnak rád terhelni. Ha a Mester akarsz lenni, a mindennapi munkádat is jobban kell végezned, mint mások, nem pedig rosszul, mert azt is Ő érte kell tenned.

3. *Türelmesség* – Tökéletes türelmet kell érezned mindenki iránt, és ugyanolyan őszinte érdeklődést egy másik vallásúak hite iránt, mint sajátod iránt. Mert az ő vallásuk egy ösvény a Legmagasabbhoz, akár csak a tiéd, és ahhoz, hogy mindenkinek segíts, mindenkit meg kell értened.

Ahhoz azonban, hogy elérd ezt a tökéletes türelmességet, először meg kell szabadulnod a vakbuzgóságtól és a babonától. Meg kell tanulnod, hogy semmilyen szertartásra nincs szükség, különben jobbnak képzeld magad azoknál, akik nem végeznek ilyeneket. Viszont nem szabad elítélned azokat, akik ragaszkodnak a szertartásokhoz. Hadd cselekedjenek akaratuk szerint, csak nem szabad akadályozniuk téged, aki ismered az igazságot, és nem szabad megpróbálniuk rád erőszakolni olyat, amin már túlnőttél. Legyél tekintettel mindenre, és legyél jóindulatú minden iránt.

Most, hogy a szemeid kinyíltak, régi hitednek, régi szertartásaidnak egyes részei képtelenségeknek látszódnak, és talán tényleg azok is. Noha nem is tudsz többé részt venni azokban, tiszteld azokat azon jó lelkek kedvéért, akik számára még fontosak. Megvan a helyük, megvan a hasznuk, olyanok, mint az a kettős vonal, amely gyermekkorodban vezetett, hogy egyenesen és szabályosan írj, amíg megtanultál sokkal jobban és szabadabban írni nélküle. Volt idő, amikor szükséged volt rá, de ez az idő most már elmúlt.

Egy nagy Tanító egyszer ezt írta: „Amikor gyermek voltam, úgy beszéltem, mint egy gyermek, úgy gondolkodtam, mint egy gyermek, úgy értettem meg a világot, mint egy gyermek, amikor azonban férfivá váltam, elhagytam a gyermekes dolgokat.” Viszont az, aki elfelejti a gyerekkorát, és elveszti a gyermekek iránti rokonszenvét, az nem taníthatja őket, vagy segíthet rajtuk. Tekints tehát mindenkire jóindulattal, szelíden és türelemmel, de mindenkire egyformán, a buddhistára, a hindura, a dzsainára, a zsidóra, a keresztényre vagy a mohamedánra.

4. *Vidámság* – Bármilyen is legyen, a karmádat vidáman kell viselned, megtiszteltetésnek tekintve, hogy szenvedés ér, mert ez azt mutatja, hogy a Karma Urai méltónak találják a segítségükre. Akármilyen nehéz is, legyél hálás, hogy nem még rosszabb. Ne feledd, hogy csak csekély mértékben lehetsz hasznára a Mesternek, amíg rossz karmádat le nem dolgoztad, és nem vagy szabad. Azzal, hogy felajánlottad magadat Neki, karmád gyorsítását is kérted, így most egy-két élet alatt ledolgozol

azt, ami egyébként talán száz életre is kiterjedt volna. Ahhoz azonban, hogy a legjobbat hozd ki belőle, vidáman és örömmel kell viselned.

Van viszont egy másik pont is. Fel kell adnod a birtoklás minden érzését. Lehet, hogy a karma elveszi tőled mindazt, amit a legjobban kedvelsz, akár még azokat az embereket is, akiket a legjobban szeretsz. Még akkor is vidámnak kell lenned, készen arra, hogy bármitől vagy mindentől megválj. A Mesternek gyakran szüksége van arra, hogy erejét a szolgálain keresztül árássa másokra, ezt pedig nem tudja megtenni, ha a szolga átengedi magát a lehangoltságnak. Legyen tehát a vidámság a szabály.

5. *Céltudatosság* – Azt az egy dolgot kell magad elé állítani, hogy a Mester munkáját elvégezd. Bármilyen tennivalód is akadjon, erről mégsem szabad soha megfélekedned. Viszont más dolog nem is kerülhet az utadba, mert minden segítőkész, önzetlen munka a Mester munkája, és Ő érte kell azt megtenned. Munka közben pedig fordítsd a teljes figyelmedet minden részletre, így tudsz megtenni minden tőled telhető. Ugyanaz a Tanító ezt is írta: „Bármit is csinálj, tedd azt *szívből*, az Úrnak és nem az embereknek.” Gondolj arra, hogyan végeznél el valamilyen munkát, ha tudnád, hogy egyszer csak odajön a Mester, hogy megnézze azt. Ugyanígy kell végezned minden munkádat. Azok, akik a legtöbb tudással rendelkeznek, leginkább megértik, mi mindent jelent ez a mondás. Itt egy másik hozzá hasonló, ami sokkal régebbi: „Bármi elvégzendő akad a kezed ügyébe, tedd azt legjobb erőddel szerint.”

A céltudatosság azt is jelenti, hogy még egy pillanatra se téríthet le semmi az Ösvényről téged, amelyre ráléptél. Se kísértések, se világi gyönyörök, se világi vonzalmak nem fordíthatnak el tőle. Mert egyé kell válnod az Ösvénnyel, annyira részévé kell válnia természetednek, hogy anélkül kövesd, hogy rá kellene gondolnod, és ne térhess le róla. Te, a Monád határoztad el ezt. Szakítani elhatározásoddal azt jelentené, hogy saját magaddal szakítasz.

6. *Bizalom* – Bízzál a Mesteredben, bízzál önmagadban. Ha egyszer láttad a Mestert, bízni fogsz benne a végletekig, sok életen és halálon át. Ha még nem láttad, akkor is meg kell próbálnod elképzelni Őt, és bízni Benne, mert ha nem teszed, akkor még Ő nem segíthet. Amíg nincs meg a tökéletes bizalom, nem indulhat meg a szeretet és erő tökéletes áramlása.

Bíznod kell önmagadban. Azt mondod, hogy nagyon is jól ismered magadat? Ha így érzed, akkor *nem* ismered magadat, csak azt a gyenge külső héjat, amely gyakran merül el az ingoványba. Te azonban – az igazi Én – Isten saját tüzének szikrája vagy, és Isten, aki mindenható, benned van, ezért semmi sincs, amit meg ne tehetsz, ha akarod. Mondd magadnak: „Amit az ember megtett, azt az ember meg tudja csinálni. Ember vagyok, de Isten is az emberben. Meg tudom tenni ezt a dolgot, és meg is fogom tenni.” Mert ha az Ösvényen akarsz járni, akaratodnak olyannak kell lennie, mint az edzett acél.

IV.

Valamennyi tulajdonság között a *szeretet* a legfontosabb, mert ha elég erős az emberben, arra készíti, hogy a többit is megszerezze, nélküle pedig a többi együttvéve sem lenne soha elegendő. Gyakran úgy értelmezik, mint heves vágyat a születések és halálok körforgásától való megszabadulás és az Istennel való egyesülés után. Az ilyen értelmezése azonban önzőnek hangzik, és a jelentésének csak egy részét jelenti. Nem annyira vágy, mint inkább *akarat*, *szándék*, *elhatározás*. Ahhoz, hogy ennek az elhatározásnak eredménye is legyen, el kell töltenie egész valódat, és így ne maradjon hely semmilyen más érzés számára. Valóban az Istennel való egyesülésre irányuló akarat, de nem azért, hogy megszabadulj a fáradtságtól és a szenvedéstől, hanem azért, hogy az Iránta érzett mélységes szeretetedből együttműködhessél Vele úgy, ahogyan Ő cselekszik. Mivel Isten a szeretet, ha egyé akarsz válni Vele, teljesen el kell töltenie a tökéletes önzetlenségnek és a szeretetnek.

A mindennapi életben ez két dolgot jelent. Először is vigyáznod kell, hogy semmilyen élőlényt ne bántás, másodszer pedig, hogy mindig a segítség lehetőségét kell figyelned.

Először a nem bántásról. Három bűn van, amely többet árt, mint bármi más a világon – a pletykálkodás, a kegyetlenség és a babona – mert ezek a szeretet ellen vétének. Ettől a háromtól szüntelenül őrizkednie kell annak, aki el akarja tölteni szívét Isten szeretetével.

Lássuk, mire vezet a pletykálkodás. Gonosz gondolattal kezdődik, és ez már magában is bűntény. Mert mindenki van és mindenben van jó, és mindenki van és mindenben van rossz. Bármelyiket erősíthetjük azzal, hogy rágondolunk, és ilyen módon segíthetjük, vagy pedig hátráltathatjuk a kibontakozását, cselekedhetünk a Logosz akarata szerint, vagy pedig ellene szegülhetünk. Ha egy másik emberben lévő rosszra gondolsz, három gonosz dolgot követsz el egyszerre:

(1) Környezetet jó gondolatok helyett gonosz gondolatokkal árasztod el, és így növeled a világ szomorúságát.

(2) Ha az adott emberben megvan az a rossz, amire gondolsz, akkor erősíted és táplálsz azt, és így testvéredet rosszabbá teszed jobb helyett. Általában azonban nincs is meg benne a rossz, csak úgy képzelted. Akkor pedig bűnös gondolatod rossz cselekedetre csábítja őt, mert ha még nem tökéletes, akkor azzá teheted, amit gondolsz róla.

(3) Saját elmédet jó gondolatok helyett rosszakkal töltöd meg, és így megakadályozod saját fejlődésedet. Szép és vonzó látvány helyett csúnya és lehangoló látványt nyújtasz azoknak, akik képesek látni.

A pletyka azonban nem elégszik meg azzal a sok kárral, amit saját magának és áldozatának okozott, hanem minden erejével megpróbál más embereket is bevonni bűntényébe. Rosszindulatú történeteit mohón meséli nekik, abban a reményben, hogy el fogják hinni, és aztán ők is csatlakoznak hozzá, hogy együtt öntsék rossz gondolataikat a szegény szenvedőre. Ez pedig napról napra folytatódik, és nemcsak egy ember teszi, hanem ezrek. Kezded-e már belátni, milyen aljas, milyen szörnyű büntetett ez? Feltétlenül el kell kerülnöd. Soha ne mondd rosszat senkiről, ha pedig más mond rosszat valakiről, utasítsd vissza, hogy meghallgatod, és mondd szelíden: „Talán nem is igaz, és még ha igaz is, jobb, ha nem beszélünk róla.”

Ami a kegyetlenséget illeti. Két fajtája van, a szándékos és az akaratlan. A szándékos kegyetlenség céltudatosan okoz fájdalmat egy másik élőlénynek, ez pedig valamennyi bűn közül a legnagyobb, nem az ember, inkább az ördög cselekedete. Talán azt mondod, hogy egyetlen ember sem tehet ilyen dolgot, az emberek azonban gyakran megtették, és megteszik most is, mindennap. Megtették az inkvizítorok, sok vallásos ember megtette vallásának nevében. Megteszik az élve-boncolók, és szokásból megteszi sok tanító. Mindnyájan azzal próbálják megmagyarázni kegyetlenségüket, hogy szokás, de egy bűntény nem szűnik meg bűntény lenni azért, mert sokan követik el. A karma nem veszi figyelembe a szokást, és a kegyetlenség karmája a legborzalmasabb valamennyi közül. Indiában legalább nincs mentség az ilyen szokásokra, mert a nem ártás kötelességét mindenki jól ismeri. A kegyetlenség végzetének kell sújtania mindazokat is, akik azzal a feltett szándékkal indulnak el, hogy megöljék Isten teremtményeit, és ezt „sportnak” nevezik.

Tudom, hogy ilyesmit nem tennél, és hogy Isten iránt való szeretetből, valahányszor csak alkalom nyílik rá, határozottan tiltakozni fogsz ellene. Van azonban kegyetlenség a beszédben is, mint ahogyan a cselekedetben, és az az ember, aki sértő szándékkal mond valakinek valamit, ugyanezt a bűntettet követi el. Bizonyára ezt sem tennéd, de néha egy meggondolatlan szó ugyanannyi fájdalmat okoz, mint egy rosszindulatú. Óvakodnod kell tehát az akaratlanul elkövetett kegyetlenségtől is.

Ez általában a meggondolatlanság következménye. Az egyik embert annyira eltölti a kapzsiság és a fősvénység, hogy soha nem is gondol arra, mennyi szenvedést okoz másoknak, ha túl keveset fizet nekik, vagy ha a családjukat éhezteszi. Egy másik csak a saját érzelmi gyönyörére gondol, és keveset törődik azzal, hány lelket és testet tesz tönkre a kielégítésével. Van, aki csak azért, hogy megkímélje magát néhány percnyi fáradtságtól, nem fizeti ki munkásait a kellő időben, semmit sem törődve azok-

kal a nehézségekkel, amelyeket nekik okoz. Nagyon sok szenvedést okoz csupán a meggondolatlan-
ság, amikor az ember elfelejti végiggondolni, milyen hatása lesz egy cselekedetének másokra. A
karma azonban soha nem felejt, és nem veszi figyelembe az ember feledékenységét. Ha szeretnél
rálépni az Ösvényre, végig kell gondolnod, mi lesz a cselekedeted következménye, nehogy a meg-
gondolatlan kegyetlenség bűnébe essél.

Egy másik hatalmas bűn, amely sok borzalmas kegyetlenséget okozott, a tévhit, a babona. Aki
ennek a rabja, lenézi a nálánál bölcsőbbeket, és megpróbálja arra kényszeríteni őket, hogy azt csinál-
ják, amit ő. Gondoljunk csak arra a szörnyű mészárlásra, amelyet az a tévhit okozott, hogy az állato-
kat fel kell áldozni, vagy arra a még kegyetlenebb babonára, amely szerint az embernek hússal kell
táplálkoznia. Gondoljunk arra a bánásmódra, amelyben a babona hatására szeretett Indiánk elnyomott
néposztályai részesülnek, és lássuk meg ebben, milyen szívtelen kegyetlenséget szülhet ez a rossz
tulajdonság még olyanok körében is, aki ismerik a testvériesség kötelességét. Sok gonosztettet kö-
vettek el az emberek a Szeretet Istenének nevében, a babona lidércének hatása alatt. Legyél ezért
nagyon óvatos, hogy ennek a legapróbb nyoma se maradjon benned.

Ezt a három nagy bűnt el kell kerülnöd, mert végzetesek minden fejlődésre nézve, mert a szeretet
ellen vétének. Azonban nemcsak tartózkodnod kell a rossztól, hanem tevékenynek kell lenned a jó-
cselekedetekben. Annyira el kell töltenie a szolgálat erős vágyának, hogy mindig figyelned kell, mi-
kor szolgálhatod egész környezetet, nem csak az embereket, hanem még az állatokat és a növénye-
ket is. Gyakorold ezt a kis dolgokban minden nap, hogy szokássá alakulhasson ki, és így majd ne
mulaszd el a ritka lehetőséget, amikor nagy dolgot tehetsz meg. Mert ha arra vágysz, hogy eggyé válj
Istennel, akkor nem a magad érdekében vágysz erre, hanem azért, hogy egy vezető legyél, amelyen
keresztül Isten kiáradó szeretete eljut embertársaidhoz.

Aki az ösvényen van, nem magáért él, hanem másokért. Elfelejtette önmagát, hogy másoknak
szolgálhasson. Ő egy toll Isten kezében, amelyen keresztül Isten gondolatai áramlani tudnak, és ki-
fejezésre juthatnak itt lent, amely toll nélkül ez lehetetlen volna. Ugyanakkor egy élő tűzcsóva is,
amely kisugározza a világra a szívét eltöltő Isteni Szeretetet.

A bölcsesség, amely lehetővé teszi, hogy segíts, az akarat, amely a bölcsességet irányítja, a szere-
tet, amely az akaratot megihleti – ezek legyenek a jellemzőid. A bölcsesség, az akarat, és a szeretet
a Logosz három megnyilvánulási formája, neked pedig, aki az Ő szolgálatába szeretnél szegődni, ezt
a három tulajdonságot kell a világban kinyilvánítanod.

*Figyelj a rejtett fényre,
Várd Mestered szavát,
Hallgasd, mit rendel néked
Búgó harc-zajon át.*

*Halvány jelét is lásd meg:
Eltűnőn is való.
Halk suttogását halld meg,
Bár üvölt a földi szó.*